

жалевы и оплаквахъ смъртта на адскыя този чловѣкъ, когото мразяхъ. Нѣкой си натопявахъ кръптъ въ кръвта, която течеше отъ рана на инквизитора. Доминиканскыѣ калугеры хваляхъ светостта му, но народтъ оставаше бесмолвенъ и равнодушенъ предъ тѣзи похвалы, които никакъ не са съгласявахъ съ дѣлата на убитыя. Напротивъ сичкыѣ са радвахъ отъ сърце за погубванъето на единъ тиранъ, който бѣ изпълнилъ Андалузія съ кръвъ и съ слъзы, и милѣяхъ и съжелявахъ Жозе, ако и да бѣ той извършилъ голѣмо престѣпление, а по свисходителныѣ го считахъ за побърканъ въ ума. Въ същия вечеръ когато запрѣхъ Жозе, донъ Родриго де Валеро наковладенъ отъ единъ спюнъ бѣ закаранъ въ тъмницыѣ на инквизиціята заедно съ донъ Хименеса. Инквизиціята, която толкози време бѣ търпѣла укorenіята на Валеро, престанъ да го счита за лудъ.

XLVII.

Человѣческый съдъ.

Ако и да не бѣше обычай въ Испанія да съдѣтъ тосъ часть съдѣ олавнъето, но негодуванъето на духовенството бѣше толкози голѣмо, щото инквизиціята искаше бързо и явно наказаніе на убіеца, и съдовището рѣши да призове на съдъ виновныя въ растояніе на осмь дни. Най подирь минутата настанъ...

Младыйтъ инокъ я чакаше съ благодареніе, като знаеше че подирь съдбата слѣдоваше смъртта; и ужасныйтъ този за сѣкиго другиго край на живота бѣше за него възделенъ, бѣше благодѣяніе отдавно чакано.

Въ зараньта на деня на съдбата, Жозе кѣто станъ облече старателно чистыѣ дрѣхы на ордена на който принадлѣжъше. Благородната му и прекрасна главъ бѣше ос-